

[Schlüter.]

sætte sine lovforslag her i salen. Det bør intet folketingsmedlem give sin billigelse. Regeringen har ret til og endog pligt til at fremsætte de forslag, den finder rigtige; så må vi tage stilling til dem, når vi har fuldt kendskab til dem. Det vil tjene tingets anseelse, hvis flest muligt stemmer imod det dagsordensforslag, SF har stillet.

Erhard Jakobsen (CD):

Jeg vil gerne begynde med at sige, at hvis jeg ikke kommer til at omtale SF's dagsordensforslag, behøver det ikke at være nogen forglemmelse.

Jeg vil gerne til regeringen sige tak for de tilsagn, der blev givet om, at man godt kan drøfte det forslag, som centrum-demokraterne nogle gange har haft fremme i den offentlige debat, at måske kan man ad frivillighedens vej opnå noget, som i alt fald ingen organisationer behøver udtale sig om, fordi det ikke kommer dem ved, nemlig at det lykkes at få folk til både at få lyst til at lave noget mere, dermed tjene noget mere, og spare noget mere op. Jeg tror, det er en af måderne, det kan ske på.

Jeg vil gerne sige, at efter at vi i vores gruppe har haft tid til at tænke nærmere over det med det frivillige, har vi ikke helt opgivet det. Man kan ikke uden videre sige, at det ikke kan lade sig administrere; det tror vi det kan, men gudbevares, det er ikke os, der er kommet med forslaget om det med dyrtidsportionerne. Det må være dem, der er kommet med det forslag, der også er interesseret i at finde en eller anden måde at gøre det gennemførligt på, for som det foreligger, er det øjensynlig ikke politisk gennemførligt. Det er ikke specielt vores skyld, det er der andre der deler medansvaret for. Det var derfor, vi prøvede; måske kan man gøre det på en sådan måde, at organisationerne slet ikke skal spørges, for man skal jo endnu ikke spørge organisationerne om, hvad deres medlemmer har lov til at gøre individuelt.

Besparelser — jeg ved da udmærket godt, at hver gang et folketingsmedlem siger, at han ikke uden videre hopper med på enhver plan om besparelser, så er han modstander af besparelser. Det er nu engang måden, den banale, naive måde, som politisk diskussion meget ofte føres på her i landet. Jeg sagde i

går, og jeg gentager det: mit parti har ikke før valget lovet besparelser, men vi har heller ikke lovet ikke at spare. Når vi ikke ville love besparelser, skyldes det bl.a., at partiets stifter og leder og formand har været borgmester i 16 år og derfor ved nøjagtigt, at besparelser ikke er noget, der er sjovt. Det kan være meget sjovt for kommunalbestyrelsesmedlemmer eller folketingsmedlemmer, de kan da være ligeglade, det er ikke nogen af deres fordele, der spares på, nej, det er på nogle andre menneskers fordele, der spares. Besparelser skal betales af nogle mennesker, som skal undvære noget, de har haft indtil nu. Det er derfor, vi ikke rask væk strør om os med nogle milliarder kroner, som man siger man uden videre kan spare, for det passer ikke.

Jeg ved, jeg kan få hr. Schlüter med samstemmende, når det gælder administrationen. Hr. Schlüter ved af erfaring fra vores fælles kommune, hvor vi sad i nogle år sammen og arbejdede med det, at da vi bad private rationaliseringsfolk, altså ikke kommunens egne, men private rationaliseringsfolk, kritisk gennemgå kommunens administration — og det skete over en periode på 8 år — så var det eneste virkelige resultat, man fandt frem til, bemærkelsesværdige resultat, at der i den sociale forvaltning var 35 mennesker for lidt, ikke for meget, men for lidt, hvis arbejdet skulle udføres forsvarligt.

Jeg ved godt, der var et nu her i tinget repræsenteret parti, der fandt lejlighed til at lave en brochure, hvor man regnede ud, at når Erhard Jakobsen gik ind for 35 mere i Gladsaxe, så betød det over hele landet så og så mange mere. Ja, sådan kan man også lave politik. Jeg går naturligvis ikke ind for mere administration, fordi jeg fastslår, at hvis man går den offentlige administration efter i sømmene, vil man opdage, at der ikke er for mange, men for få til at betjene borgerne på den måde, som borgerne selv ønsker at blive betjent. Det beder jeg bare om at man har i erindring, når man slår om sig med milliarder, der kan spares forskellige steder.

Jeg siger ikke, vi ikke vil være med, jeg siger bare: jeg tror ikke på det. Jeg tror, at en besparelse af en størrelsesorden 2 mia kr. er mere sandsynlig end både 3 og 4½ mia kr., hvis ikke man vil omkalfatre en hel